

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Mariusz Sztore (spr.)

Sędziowie: SSO Grażyna Artymiak

SSO Tomasz Wojciechowski

Protokolant: protokolant Beata Szczotkowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej del. do Prokuratury Okręgowej w Rzeszowie - Ewy Lotczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 września 2015 r.

sprawy oskarżonej **A. A. (1) (M.)**

o przestępstwo z art. 230 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, art. 229 § 1 kk w zw. z § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

L. A. (1)

oskarżonego o przestępstwo z art. 228 § 3 kk, art. 231 § 2 kk

M. M.

oskarżonego o przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 230 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

K. K. (1)

oskarżonego o przestępstwo z art. 231 § 2 kk w zw. z art. 271 § 3 kk w zw. z art. 12 kk

B. K.

oskarżonego o przestępstwo z art. 231 § 2 kk w zw. z art. 271 § 3 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego B. K. i obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie

z dnia 20 sierpnia 2014 r., sygnatura akt II K 648/13

I. **uchyla** zaskarżony wyrok w części dotyczącej oskarżonego B.

K. i w tej części sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Rzeszowie do ponownego rozpoznania;

II. **zmienia** zaskarżony wyrok w ten sposób, że z opisu czynu przypisanego w pkt. 19 oskarżonemu K. K. (1) eliminuje sformułowanie „działając wspólnie i w porozumieniu z B. K.”;

III. w pozostałej części zaskarżony wyrok **utrzymuje** w mocy;

IV. **zasądza** na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonej A. A. (1) i oskarżonego Ł. A. (2) kwoty po 2320zł (dwa tysiące trzysta dwadzieścia złotych), od oskarżonego M. M. kwotę 1200zł (tysiąc dwieście złotych), od oskarżonego K. K. (1) kwotę 3320zł (trzy tysiące trzysta dwadzieścia złotych) tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

SSO Mariusz Sztorc

SSO Grażyna Artymiak SSO Tomasz Wojciechowski

Sygn. akt II Ka 747/14

UZASADNIENIE

A. A. (1) (poprzednio M.) została oskarżona o to, że:

I. w okresie od bliżej nieustalonego dnia miesiąca lipca 2008 r. w R. woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, powołując się na wpływy w Urzędzie Marszałkowskim (...) w R., wywołując przekonanie u M. K. (1) o istnieniu takich wpływów, podjęła się pośrednictwa w załatwieniu pracy dla jego żony J. K. (1) w Urzędzie Marszałkowskim (...) w R., w zamian za korzyść majątkową łącznej wartości ok. 8.000 zł, przy czym kwota 6.000 zł miała zostać jej przekazana po załatwieniu sprawy, w ten sposób, iż:

- bliżej nieustalonego dnia miesiąca maja 2008 r. przyjęła korzyść majątkową w postaci nawigacji satelitarnej m-ki N. (...) o wartości ok. 900 zł oraz pieniędzy w kwocie 1.000 zł,

- bliżej nieustalonego dnia miesiąca lipca 2008 r. przyjęła korzyść majątkową w postaci kwoty 1.000 zł,

tj. o przestępstwo z art. 230 § 1 kk w zw. z art. 12 kk;

II. w nieustalonym okresie czasu nie wcześniej niż od maja 2008 r. do 31 sierpnia 2008 r. w R. udzieliła korzyści majątkowej Ł. A. (1) pełniącemu funkcję publiczną, jako pełniącemu obowiązki Zastępcy Dyrektora Kancelarii Zarządu – (...) Urzędu Marszałkowskiego (...) w R., w postaci samochodowej nawigacji satelitarnej marki N. (...) wartości ok. 900 zł pochodzącej od M. K. (1), w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa polegające na przyjęciu do pracy jego żony J. K. (1) w Urzędzie Marszałkowskim (...) w R. w zamian za korzyść majątkową,

tj. o przestępstwo z art. 229 § 1 w zw. z § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Ł. A. (1) został oskarżony o to, że:

III. w nieustalonym okresie czasu nie wcześniej niż od maja 2008 r. do 31 sierpnia 2008 r. w R. w związku z pełnieniem funkcji publicznej pełniącego obowiązki Zastępcy Dyrektora Kancelarii Zarządu – (...) Urzędu Marszałkowskiego (...) w R. przyjął za pośrednictwem A. M. korzyść majątkową w postaci nawigacji satelitarnej do samochodu marki N. (...) wartości ok 900 zł od M. K. (1), w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa, polegające na przyjęciu do pracy jego żony J. K. (1) w Urzędzie Marszałkowskim (...) w R. w zamian za korzyść majątkową,

tj. o przestępstwo z art. 228 § 3 kk

IV. w nieustalonym okresie czasu nie wcześniej niż 3 października 2008 r. do dnia 6 stycznia 2009 r. w R., będąc funkcjonariuszem publicznym, pełniąc obowiązki Zastępcy Dyrektora Gabinetu Marszałka Urzędu Marszałkowskiego (...) w R. oraz będąc członkiem komisji do przeprowadzania naboru na wolne stanowiska urzędnicze w Urzędzie Marszałkowskim (...) w R., powołanej Zarządzeniem Nr 35/08 Marszałka Województwa (...) z dnia 2 września 2008 r., nie dopełnił ciężących na nim obowiązków, w ten sposób, że działając wspólnie i w porozumieniu z K. K. (1) w celu osiągnięcia korzyści osobistej i majątkowej przez A. M., w postaci uzyskania wyższego uposażenia oraz zatrudnienia na stanowisku inspektora do spraw międzynarodowych w Gabinetecie Marszałka, udostępnił A. M. przed rozmową

kwalifikacyjną zaplanowaną w drugim etapie naboru na wolne stanowisko inspektora do spraw międzynarodowych, opracowane przez siebie pytania konkursowe, zaakceptowane przez K. K. (1) – przewodniczącego Komisji, w celu wygrania przez wymienioną A. M. konkursu, czym działał na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego A. O.,

tj. o przestępstwo z art. 231 § 2 kk.

M. M. został oskarżony o to, że:

V. w bliżej nieustalonym dniu miesiąca maja 2008 r. do lipca 2008 r. w R. woj. (...), działając w zamiarze aby A. M. dokonała czynu zabronionego polegającego na powoływaniu się na wpływy w Urzędzie Marszałkowskim (...) w R. w celu załatwienia pracy w tym Urzędzie dla J. K. (1) w zamian za korzyść majątkową, udzielił M. K. (1) informacji o sposobie załatwienia pracy dla J. K. (1) w Urzędzie Marszałkowskim (...) w R. oraz przekazał mu dane umożliwiające kontakt z A. A. (1), w zamian za co przyjął korzyść majątkową w postaci dwóch samochodowych nawigacji satelitarnych o wartości ok. 1.800 zł,

tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 kk i art. 230 § 1 kk w zw. z art. 12 kk.

K. K. (1) został oskarżony o to, że:

VI. w okresie od 3 października 2008 r. do 16 lutego 2009 r. w R., będąc funkcjonariuszem publicznym, pełniąc obowiązki Dyrektora Urzędu Marszałkowskiego (...) w R. oraz będąc przewodniczącym komisji do przeprowadzania naboru na wolne stanowiska urzędnicze w Urzędzie Marszałkowskim (...) w R., powołanej Zarządzeniem Nr 35/08 Marszałka Województwa (...) z dnia 2 września 2008 r., działając w warunkach czynu ciągłego, z góry powziętym zamiarem, nie dopełnił ciężących na nim obowiązków, w ten sposób, iż działając w celu osiągnięcia korzyści osobistej i majątkowej przez A. M., w postaci uzyskania wyższego uposażenia oraz zatrudnienia na stanowisku inspektora do spraw międzynarodowych w Gabinetcie Marszałka, udostępnił A. M. przed rozmową kwalifikacyjną zagadnienia dotyczące ustaw o samorządzie terytorialnym oraz z protokołu dyplomatycznego, w stopniu znacznie zawężonym w stosunku do ogólnie dostępnej informacji o zakresie materiałów obowiązujących w toku rozmowy kwalifikacyjnej, a następnie celem umożliwienia A. M. pozytywnego przejścia przez etap pierwszy naboru podczas prac komisji konkursowej w dniu 20 listopada 2008 r. zadał jej pytania z zakresu wcześniej udostępnionego tej kandydatce na stanowisko inspektora oraz działając wspólnie i w porozumieniu z Ł. A. (1), przed etapem drugim konkursu do dnia nie później niż 6 stycznia 2009 r. udostępnił A. M. pytania konkursowe, opracowane przez Ł. A. (1) a przez niego zaakceptowane, a nadto w nieustalonym czasie nie wcześniej niż 5 listopada 2008 r. i nie później niż 16 lutego 2009 r., przekraczając swoje uprawnienia, działając wspólnie i w porozumieniu z B. K., będąc osobą uprawnioną do wystawienia dokumentów wytworzonych w toku naboru na wolne stanowisko inspektora do spraw międzynarodowych, poświadczył nieprawdę w dokumentach dotyczących naboru na wolne stanowisko pracy inspektora do spraw współpracy międzynarodowej w Gabinetcie Marszałka, ogłoszonych w Biuletynie Informacji Publicznej, w tym na liście kandydatów spełniających wymogi formalne na wolne stanowisko inspektora do spraw międzynarodowych oraz w informacji o wynikach rozmów kwalifikacyjnych na wolne stanowisko pracy, potwierdzając własnym podpisem jako przewodniczący komisji, udział w pracach komisji B. K., podczas gdy w/w nie brał udziału w rozmowach kwalifikacyjnych kandydatów na wolne stanowisko pracy inspektora do spraw międzynarodowych w Gabinetcie Marszałka oraz w pracach tej komisji, a nadto w protokole naboru na wolne stanowisko pracy inspektora do spraw współpracy międzynarodowej w Gabinetcie Marszałka Urzędu Marszałkowskiego (...) w R. potwierdzając, jako przewodniczący komisji do przeprowadzenia naboru na wolne stanowiska urzędnicze w Urzędzie Marszałkowskim (...), przebieg naboru, w ten sposób, że wskazał, iż nabór został przeprowadzony przez komisję w składzie trzyosobowym, podczas gdy skład komisji nie był należycie obsadzony, zaś nabór odbył się z naruszeniem Zarządzenia nr 35/08 Marszałka Województwa, a następnie przedłożył wymieniony protokół Z. C. (1) – Marszałkowi Województwa do akceptacji, skutkiem czego zawarto z A. M., wskazaną w w/w protokole, jako osobą, która uzyskała najwyższą liczbę punktów, z dniem 16 lutego 2009 r. umowę o pracę na stanowisku inspektora z uposażeniem w kwocie 3.300 zł, czym działał na szkodę interesu społecznego oraz prywatnego A. O.,

tj. o przestępstwo z art. 231 § 2 kk i art. 271 § 3 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

B. K. został oskarżony o to, że:

VII. w nieustalonym okresie czasu nie wcześniej niż 5 listopada 2008 r. i nie później niż 16 lutego 2009 r. w R., działając wspólnie i w porozumieniu z K. K. (1), będąc funkcjonariuszem publicznym, pełniąc funkcję Zastępcy Dyrektora Departamentu Organizacyjnego Urzędu Marszałkowskiego (...) w R. oraz zastępcy przewodniczącego komisji do przeprowadzania naboru na wolne stanowiska urzędnicze w Urzędzie Marszałkowskim (...) w R., powołanej Zarządzeniem Nr 35/08 Marszałka Województwa (...) z dnia 2 września 2008 r., działając w warunkach czynu ciągłego, z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i osobistej przez A. M., będąc osobą uprawnioną do wystawienia dokumentów wytworzonych w toku naboru na wolne stanowisko inspektora do spraw międzynarodowych, przekroczył swoje uprawnienia, w ten sposób, iż poświadczył nieprawdę w dokumentach dotyczących naboru na wolne stanowisko pracy inspektora do spraw współpracy międzynarodowej w Gabinetcie Marszałka, ogłoszonych w Biuletynie Informacji Publicznej, w tym na informacji o wynikach rozmów kwalifikacyjnych na wolne stanowisko pracy inspektora do spraw międzynarodowych oraz potwierdzając własnym podpisem udział w pracach komisji, podczas gdy nie brał udziału w rozmowach kwalifikacyjnych kandydatów na wolne stanowisko pracy inspektora do spraw międzynarodowych w Gabinetcie Marszałka oraz w pracach komisji, a nadto poświadczył nieprawdę w protokole naboru na wolne stanowisko pracy inspektora do spraw współpracy międzynarodowej w Gabinetcie Marszałka Urzędu Marszałkowskiego (...) w R. potwierdzając, jako zastępca przewodniczącego komisji do przeprowadzenia naboru na wolne stanowiska urzędnicze w Urzędzie Marszałkowskim (...), udział w pracach komisji oraz przebieg naboru, podczas gdy nie brał udziału w pracach komisji konkursowej w ten sposób, że wskazał, iż nabór został przeprowadzony przez komisję w składzie trzyosobowym, podczas gdy skład komisji nie był należycie obsadzony, zaś nabór odbył się z naruszeniem Zarządzenia nr 35/08 Marszałka Województwa, skutkiem czego po przedłożeniu przez K. K. (1) w/w protokołu Z. C. (2) – Marszałkowi Województwa do akceptacji, zawarto z A. M., wskazaną w w/w protokole, jako osobą, która uzyskała najwyższą liczbę punktów, z dniem 16 lutego 2009 r. umowę o pracę na stanowisku inspektora z uposażeniem w kwocie 3.300 zł, czym działał na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego A. O.,

tj. o przestępstwo z art. 231 § 2 kk i art. 271 § 3 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Wyrokiem z dnia 20 sierpnia 2014 r. sygn. akt II K 648/13 - Sąd Rejonowy w Rzeszowie uznał oskarżonych:

• **A. A. (1) (poprzednio M.)** za winną popełnienia czynów:

1) wyżej opisanego w punkcie I - stanowiącego przestępstwo z art. 230 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i za czyn ten na podstawie art. 230 § 1 kk skazał ją na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33 § 2 kk orzekł wobec niej grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł.

Na podstawie art. 44 § 4 kk orzekł wobec oskarżonej przepadek równowartości korzyści majątkowej w kwocie 2.000 zł.

2) wyżej opisanego w punkcie II – stanowiącego przestępstwo z art. 229 § 1 i § 3 kk i za czyn ten na podstawie art. 229 § 3 kk skazał ją na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33 § 2 kk orzekł wobec niej grzywnę w wymiarze 150 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł.

Na podstawie art. 85 kk oraz art. 86 § 1 kk w miejsce orzeczonych wobec A. A. (1) kar jednostkowych pozbawienia wolności orzekł karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 2 lata, zaś w miejsce orzeczonych wobec oskarżonej kar jednostkowych grzywny orzekł karę łączną grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł.

Na podstawie art. 69 § 1 i § 2 kk oraz art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 4 lat.

Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonej kary łącznej grzywny zaliczył okres tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 25 lutego 2009 r. do dnia 20 marca 2009 r.

- **Ł. A. (1)** za winnego popełnienia czynów:

1) wyżej opisanego w punkcie III – stanowiącego przestępstwo z art. 228 § 3 kk, ustalając, że wspomniana A. M. nosi obecnie nazwisko A. i za czyn ten na podstawie art. 228 § 3 kk skazał go na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33 § 2 kk orzekł wobec niego grzywnę w wymiarze 150 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł.

Na podstawie art. 41 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego zakaz zajmowania kierowniczego stanowiska w administracji publicznej na okres 3 lat.

2) wyżej opisanego w punkcie IV - stanowiącego przestępstwo z art. 231 § 2 kk ustalając, że wspomniana A. M. nosi obecnie nazwisko A. i za czyn ten na podstawie art. 231 § 2 kk skazał go na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33 § 2 kk orzekł wobec oskarżonego grzywnę w wymiarze 150 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł.

Na podstawie art. 41 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego zakaz zajmowania kierowniczego stanowiska w administracji publicznej na okres 3 lat.

Na podstawie art. 85 kk oraz art. 86 § 1 kk w miejsce orzeczonych wobec oskarżonego Ł. A. (1) kar jednostkowych pozbawienia wolności orzekł karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 2 lata, zaś w miejsce orzeczonych wobec oskarżonego kar jednostkowych grzywny orzekł karę łączną grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł.

Na podstawie art. 90 § 2 kk w zw. z art. 85 kk i art. 86 § 1 kk w miejsce orzeczonych wobec oskarżonego jednostkowych zakazów zajmowania kierowniczego stanowiska w administracji publicznej orzekł łączny zakaz zajmowania kierowniczego stanowiska w administracji publicznej na okres 5 lat.

Na podstawie art. 69 § 1 i § 2 kk oraz art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 4 lat.

Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej grzywny zaliczył okres tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 25 lutego 2009 r. do dnia 20 marca 2009 r.

- **M. M.** za winnego popełnienia czynu wyżej opisanego w punkcie V- stanowiącego przestępstwo z art. 18 § 3 kk i art. 230 § 1 kk w zw. z art. 12 kk ustalając, że wspomniana A. M. nosi obecnie nazwisko A., a także eliminując z opisu czynu zwrot „łącznej wartości 8.000 zł” oraz przyjmując wartość przyjętych samochodowych nawigacji satelitarnych na kwotę 1.600 zł i za czyn ten na podstawie art. 19 § 1 kk i art. 230 § 1 kk skazał go na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33 § 2 kk orzekł wobec niego grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł.

Na podstawie art. 44 § 1 i § 4 kk orzekł wobec oskarżonego przepadek zatrzymanej w sprawie nawigacji satelitarnej marki B. oraz przepadek równowartości korzyści majątkowej w kwocie 900 zł.

Na podstawie art. 69 § 1 i § 2 kk oraz art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 2 lat.

Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary grzywny zaliczył okres zatrzymania w sprawie od dnia 26 lutego 2009 r. do dnia 27 lutego 2009 r.

- **K. K. (1)** za winnego popełnienia czynu wyżej opisanego w punkcie VI, stanowiącego przestępstwo z art. 231 § 2 kk i art. 271 § 3 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 § 2 kk ustalając, że wspomniana A. M. nosi obecnie nazwisko A. i za czyn ten na podstawie art. 231 § 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk skazał go na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33 § 2 kk orzekł wobec niego grzywnę w wymiarze 150 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł.

Na podstawie art. 41 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego zakaz zajmowania kierowniczego stanowiska w administracji publicznej na okres 4 lat.

Na podstawie art. 69 § 1 i § 2 kk oraz art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 3 lat.

- **B. K.** za winnego popełnienia czynu wyżej opisanego w pkt VII, stanowiącego przestępstwo z art. 231 § 2 kk i art. 271 § 3 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 § 2 kk ustalając, że wspomniana A. M. nosi obecnie nazwisko A. i za czyn ten na podstawie art. 231 § 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33 § 2 kk orzekł wobec niego grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł.

Na podstawie art. 41 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego B. K. zakaz zajmowania kierowniczego stanowiska w administracji publicznej na okres 2 lata.

Na podstawie art. 69 § 1 i § 2 kk oraz art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 2 lat.

Ponadto Sąd na podstawie art. 46 § 2 kk orzekł wobec oskarżonych Ł. A. (1), K. K. (3) i B. K. nawiązkę na rzecz pokrzywdzonej A. O. przez zapłatę na jej rzecz kwot po 1.000 zł.

Na podstawie art. 627 kpk, art. 633 kpk oraz art. 2 ust. 3 i 4 i art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu w kwocie po 311,52 zł tytułem zwrotu wydatków oraz opłatę:

- od oskarżonej A. A. (1) – 2.300 zł,
- od oskarżonego Ł. A. (1) – 2.300 zł,
- od oskarżonego M. M. – 1.180 zł,
- od oskarżonego K. K. (1) – 3.300 zł,
- od oskarżonego B. K. – 2.180 zł.

Powyższy wyrok apelacjami zaskarżyli: obrońcy oskarżonych Ł. A. (1), A. A. (1), M. M. i K. K. (1) oraz osobistą apelacją oskarżony B. K..

Obrońca osk. Ł. A. (1) zaskarżając wyrok w części dotyczącej tego oskarżonego, zarzucił:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść wyroku, a polegający na:

a) przyjęciu przez Sąd, iż zachowanie oskarżonego polegało na przyjęciu za pośrednictwem A. A. (1) korzyści majątkowej w postaci nawigacji satelitarnej marki N. (...), w zamian za przyjęcie do pracy J. K. (1), podczas gdy z okoliczności sprawy oraz obiektywnej i całościowej analizy zgromadzonego materiału dowodowego takie domniemanie nie wynika, albowiem rzeczona nawigacja została jedynie pożyczona oskarżonemu w celu dojazdu do miejsca zamieszkania babci oskarżonej A. A. (1), tj. R., zaś na taki stan rzeczy wskazuje chociażby fakt, że pozostałe części chodzące w skład zestawu nawigacji, takie jak: pudełko, przewody karty pamięci, pozostały w

mieszkańcu oskarżonej A. A. (1). Powyższe w ocenie obrony wskazuje na jednoznaczny fakt, że w/w nawigacja została jedynie pożyczona, bowiem w przeciwnym wypadku, tj. gdyby rzeczywiście stanowiła ona formę „łapówki”, powyżej wspomniane części zestawu z całą pewnością również znajdowałyby się w posiadaniu oskarżonego. Ponadto właścicielka nawigacji A. A. (1) słuchana wielokrotnie, kategorycznie stwierdziła, że w/w nawigację jedynie pożyczyła Ł. A. (1),

b) przyjęciu przez Sąd, iż w inkryminowanym okresie czasu oskarżony Ł. A. (1) zamieszkiwał razem z oskarżoną A. A. (1), podczas gdy z okoliczności sprawy oraz obiektywnej i całościowej analizy zgromadzonego materiału dowodowego takie domniemanie nie wynika, w tym nie wynika ono również z zeznań Ł. A. (1) i A. A. (1), zaś Sąd I instancji wywodzi w/w tezę jedynie w oparciu o swoje przemyślenia, bez podania źródeł dowodowych uzasadniających przyjętą tezę,

c) przyjęciu przez Sąd, iż oskarżony dopuścił się przestępstwa polegającego na udostępnieniu A. A. (1) pytań konkursowych przygotowanych przez siebie na drugi etap postępowania rekrutacyjnego, w celu wygrania przez w/w konkursu na stanowisko inspektora ds. międzynarodowych, podczas gdy z okoliczności sprawy oraz obiektywnej i całościowej analizy zgromadzonego materiału dowodowego takie domniemanie nie wynika, w tym nie wynika ono w szczególności z zeznań oskarżonych A. A. (1), Ł. A. (1) i K. K. (1), bowiem w/w w swoich zeznaniach złożonych przed Sądem stanowczo zaprzeczyli, jakoby - po pierwsze - pytania sporządzone przez Ł. A. (1) zostały wykorzystane w drugim etapie konkursu, po drugie zaś, co jest bezsporne - wskazany w akcie oskarżenia drugi etap konkursu w ogóle nie doszedł do skutku, a tym samym, jak sugeruje Sąd Rejonowy, doszło do naruszenia prawa,

d) przyjęciu przez Sąd, że protokół ze składania przez oskarżonego Ł. A. (1) pierwotnych wyjaśnień oddaje w pełnym zakresie przebieg tego przesłuchania, a nadto, że w czasie składania wyjaśnień przez oskarżonych nie byli oni poddani naciskom ze strony osób prowadzących czynności procesowe, podczas gdy z okoliczności sprawy oraz obiektywnej i całościowej analizy zgromadzonego materiału dowodowego takie domniemanie nie wynika, zaś szczególną uwagą obdarzyć należy okoliczność, że w protokole przesłuchania oskarżonego Ł. A. (1) znalazło się stwierdzenie rzekomo wypowiedziane przez niego, jakoby „w wyznaczonym terminie odbył się egzamin rozstrzygający” i wygrała go A. A. (1). Bezspornym jest, że w/w egzamin rozstrzygający faktycznie nie miał miejsca, zaś A. A. (1) wybrana została na stanowisko, na które aplikowała w związku z rezygnacją A. O.. O fakcie tym z całą pewnością oskarżony Ł. A. (1) musiał wiedzieć, a zatem nie mógł wypowiedzieć stwierdzenia znajdującego się w przedmiotowym protokole. Przesłuchujący go natomiast funkcjonariusze takiej wiedzy nie posiadali, bowiem informacja zamieszczona na witrynie internetowej UM zawierała jedynie informację o wynikach naboru.

2) naruszenie przepisów prawa procesowego, które to naruszenie miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to:

a) art. 4 kpk oraz art. 7 kpk, przez orzeczenie z naruszeniem zasady obiektywizmu oraz przez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania, w tym przede wszystkim dokonanie dowolnej oceny poszczególnych wyjaśnień oskarżonych Ł. A. (1) i A. A. (1), w przedmiocie przyznania im, lub też odmowy waloru wiarygodności i uznaniu za wiarygodne pierwszych wyjaśnień oskarżonych, dopasowując je tym samym do przyjętej z góry przez Sąd tezy winy oskarżonego pomimo, że po pierwsze - nawet z uznanych przez Sąd za wiarygodne pierwszych zeznań oskarżonego nie wynika jakoby nawigacja N. (...) została mu ofiarowana przez A. A. (1) jako gratyfikacja za załatwienie pracy J. K. (1) - oskarżony mówi jedynie, że w/w nawigację „otrzymał”, po drugie zaś - Sąd zdaje się przechodzić do porządku dziennego nad istotą wyjaśnień oskarżonego k. 26, a dotyczącą drugiego zarzutu, tj. informacji o odbyciu się drugiego etapu konkursu (j.w.), podczas gdy w toku postępowania wykazanych zostało szereg wątpliwości co do rzetelności protokołu pierwszych wyjaśnień oskarżonego,

b) art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 92 kpk i art. 7 kpk, poprzez nieuwzględnienie wszystkich przeprowadzonych w sprawie dowodów, które były korzystne dla oskarżonego i miały istotne znaczenie dla wydania wyroku oraz poprzez dowolność w ocenie przeprowadzonych dowodów, a w konsekwencji naruszenie zasady obiektywizmu i pominięcie dowodów i okoliczności działających na korzyść oskarżonego jak i naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, a

w konsekwencji naruszenie zasady domniemania niewinności, polegającej na tym, że wszelkie niedające się usunąć wątpliwości winny być rozstrzygnięte na korzyść oskarżonej,

c) art. 424 kpk w zw. z art. 413 § 2 kpk i art. 7 kpk, art. 92 kpk w zw. z art. 5 § 2 kpk poprzez skazanie za czyn polegający na niedopełnieniu ciężących na oskarżonym jako funkcjonariuszu publicznym obowiązków, podczas gdy konstrukcja i treść uzasadnienia idzie w kierunku przeciwnym i zdaje się sugerować, że Ł. A. (1) swoim działaniem przekroczył uprawnienia, a tym samym występującą sprzeczność pomiędzy sentencją zaskarżonego orzeczenia, uznaniem winy oraz wymierzonymi karami, a treścią uzasadnienia, a w konsekwencji naruszenie zasady domniemania niewinności i zasady swobodnej oceny dowodów,

3) rażącą niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu Ł. A. (1), a polegającą na orzeczeniu wobec niego kary 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym okresem jej zawieszenia na okres 4 lat, kary grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł, a nadto orzeczonego zakazu zajmowania kierowniczego stanowiska w jednostkach administracji publicznej na okres lat 5, podczas gdy okoliczności sprawy, zachowanie się oskarżonego zarówno przed jak i po popełnieniu przestępstwa, stanowiły przesłanki do jego uniewinnienia od przestępstwa, ewentualnego wymierzenia kary łagodniejszej rodzajowo bądź też w niższym wymiarze.

Obrońca osk. Ł. A. (1) wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów z art. 228 § 3 kk i art. 231 § 2 kk, ewentualnie o uchylene przedmiotowego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Rzeszowie jako Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonych A. A. (1) i M. M. zaskarżając w całości wyrok na korzyść tych oskarżonych, zarzucił:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, który miał wpływ na treść tego orzeczenia, a polegający na:

a) niewłaściwej ocenie materiału dowodowego poprzez przyjęcie, iż oskarżona A. A. (1) powołując się na wpływy w Urzędzie Marszałkowskim (...) w R., wywołała przekonanie u M. K. (1) o istnieniu takich wpływów oraz że podjęła się pośrednictwa w załatwieniu pracy dla jego żony w zamian za korzyść majątkową, tj. że przyjęła korzyść majątkową w postaci samochodowej nawigacji satelitarnej marki N. (...) o wartości ok. 900 zł oraz korzyść majątkową w łącznej wysokości 2.000 zł, w sytuacji gdy zeznania świadków, wyjaśnienia oskarżonych, a także materiały zebrane w ramach kontroli operacyjnej w żaden sposób nie potwierdziły jednoznacznie popełnienia przez oskarżoną zarzucanych jej czynów;

b) niewłaściwej ocenie materiału dowodowego poprzez przyjęcie, iż oskarżona A. A. (1) udzieliła korzyści majątkowej Ł. A. (1) w postaci samochodowej nawigacji satelitarnej marki N. (...) o wartości ok. 900 zł, w sytuacji gdy przedmiotowa nawigacja została jedynie użyczona przez oskarżoną Ł. A. (1) na ich wspólny wyjazd nad morze, a całe oprzyrządowanie i opakowanie pozostało w posiadaniu oskarżonej;

c) niewłaściwej ocenie materiału dowodowego poprzez przyjęcie, iż oskarżona A. A. (1) przyjęła od M. K. (1) korzyść majątkową w kwocie 2.000 zł, podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym z zeznań oskarżonej wynika, iż przekazana jej w kopercie przez M. K. (1) kwota to 1.000 zł;

d) niewłaściwej ocenie materiału dowodowego poprzez przyjęcie, iż oskarżona A. A. (1) zapewniała M. K. (1) o możliwości zapewnienia pracy dla żony M. K. (1) w Urzędzie Marszałkowskim, w sytuacji gdy oskarżona oferowała jedynie pomoc w dostarczeniu CV J. K. (1) do sekretariatu (...) oraz przekazania informacji o naborach na wolne stanowiska, które to informacje dostępne są również na stronach internetowych (...);

e) niewłaściwej ocenie materiału dowodowego poprzez przyjęcie, iż oskarżona A. A. (1) poprosiła oskarżonego Ł. A. (1) o „załatwienie” pracy dla J. K. (1) i w zamian przekazała mu nawigację samochodową, w sytuacji gdy oskarżona

poprosiła jedynie o przekazanie CV do sekretariatu, a nawigację samochodową użyczyła jedynie Ł. A. (1) na wspólny wyjazd nad morze;

f) niewłaściwej ocenie materiału dowodowego poprzez przyjęcie, iż oskarżony M. M. podjął się pośrednictwa w załatwieniu pracy dla żony M. K. (1) w zamian za korzyść majątkową, tj. że przyjął korzyść majątkową w postaci dwóch samochodowych nawigacji satelitarnych o wartości ok. 1.600 zł, w sytuacji gdy oskarżony jedynie przekazał w dobrej wierze M. K. (1) numer telefonu swojej siostry, nie mając jakiegokolwiek zamiaru podejmowania się pośrednictwa w załatwieniu pracy dla J. K. (1), co potwierdzają korelujące ze sobą zeznania M. K. (1) i M. M.;

g) niewłaściwej ocenie materiału dowodowego poprzez przyjęcie, iż oskarżony M. M. podjął się pośrednictwa w załatwieniu pracy dla żony M. K. (1) w zamian za korzyść majątkową, tj. że przyjął korzyść majątkową w postaci dwóch samochodowych nawigacji satelitarnych o wartości ok. 1.600 zł, w sytuacji gdy otrzymana od M. K. (1) nawigacja została mu jedynie użyczona do czasu naprawy nawigacji będącej jego własnością, a której naprawą miał zająć się M. K. (1);

h) niewłaściwej ocenie materiału dowodowego poprzez przyjęcie, iż oskarżony M. M. jako pierwszy zaproponował swoją pomoc w załatwieniu pracy dla żony M. K. (1), w sytuacji gdy z zeznań świadków, w tym korelujących ze sobą zeznań M. K. (1) i E. M. (dawniej K.), w sposób oczywisty wynika, iż to M. K. (1) dopytywał się o możliwość załatwienia pracy dla swojej żony oraz udostępnienie kontaktu do A. A. (1);

i) niewłaściwej ocenie materiału dowodowego poprzez przyjęcie, iż oskarżony M. M. mając zamiar aby A. A. (1) dokonała czynu zabronionego, przekazał należący do niej numer telefonu M. K. (1), w sytuacji gdy zeznania świadków jak i wyjaśnienia oskarżonych w żaden sposób nie potwierdzają, aby zamiarem M. M. było podejmowanie się pośrednictwa w załatwieniu pracy dla J. K. (1) i uzyskanie w zamian jakichkolwiek korzyści majątkowych przez niego lub A. A. (1) za udostępnienie numeru telefonu;

j) niewłaściwej ocenie materiału dowodowego poprzez przyjęcie, iż M. K. (1) przekazał nawigację M. M. w zamian za pomoc w załatwieniu pracy dla swojej żony, w sytuacji gdy otrzymana od M. K. (1) nawigacja została oskarżonemu jedynie użyczona do czasu naprawy nawigacji będącej jego własnością, a której naprawą zajmował się M. K. (1);

k) niewłaściwej ocenie materiału dowodowego poprzez przyjęcie, iż oskarżony M. M. przyjął od M. K. (1) dwie nawigacje samochodowe o łącznej wartości 1.600 zł jako korzyść majątkową za ułatwienie kontaktu ze swoją siostrą, w sytuacji gdy pierwszą nawigację M. M. zakupił od M. K. (1) w 2005 r. za kwotę ok. 1.500-1.600 zł, a druga nawigacja została jedynie użyczona przez M. K. (1) do czasu naprawy w/w nawigacji będącej własnością oskarżonego, a której naprawą zajmował się M. K. (1) (w sposób szczegółowy kwestie związane z nabyciem i naprawą nawigacji opisał oskarżony M. M. na rozprawie głównej w dniu 20 maja 2010 r. sygn. II K 52/09 – str. 2-7 protokołu);

2) rażące naruszenie następujących przepisów prawa, a to:

a) art. 4 kpk, polegające na nieuwzględnieniu okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonych:

- poprzez oparcie się w głównej mierze na niektórych zeznaniach tylko jednego świadka – M. K. (1), w sytuacji gdy korelujące z nimi wyjaśnienia oskarżonych były brane pod uwagę jedynie „częściowo” lub całkowicie pomijane oraz pomijanie zeznań innych świadków, jak chociażby E. M. (dawniej K.),
- poprzez uznanie w całości za „wiarygodne zeznania świadka M. K. (1)” i oparcie na nich treści wydanego orzeczenia, a pominięcie całkowicie przez Sąd I instancji w treści uzasadnienia zeznań M. K. (1) dotyczących sposobu przeprowadzenia przesłuchania przez funkcjonariuszy KWP w R. P. F. i A. G., złożonych podczas rozprawy głównej w dniu 22 listopada 2011 r. oraz protokołu przesłuchania z dnia 9 maja 2011 r., przeprowadzonego przez Prokuraturę Rejonową w Dębicy (zeznania potwierdzone w toku postępowania w sprawie II K 648/13), polegających na zastraszaniu świadka, wywieraniu presji i wpływaniu na jego swobodę wypowiedzi, co jednoznacznie prowadzi do konkluzji, iż wyjaśnienia oskarżonych A. A. (1) i M. M. dotyczące

wywierania na nich presji i wpływania na ich swobodną wypowiedź oraz prowadzenia przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym w taki sposób aby uzyskać wyjaśnienia obciążające inne osoby (zeznania P. F. złożone w toku postępowania II K 529/09), należy uznać za prawdziwe z uwagi na fakt, iż są w pełni koherentne z wyjaśnieniami oskarżonych, a skoro Sąd uznał za całkowicie wiarygodne zeznania świadka M. K. (1), to nie ma żadnych przesłanek aby pomijać te jego zeznania, które odnoszą się do sposobu prowadzenia przesłuchania przez funkcjonariuszy policji, a będące w sposób ewidentny korzystne dla oskarżonych;

- poprzez ograniczenie się przez Sąd I instancji jedynie do próby uzasadnienia winy oskarżonych, pomijając całkowicie wnikliwą ocenę wszelkich dowodów, szczególnie tych korzystnych dla oskarżonych, których wagi Sąd w ogóle w uzasadnieniu wyroku nie przyjmuje, a tym samym nie waży. W szczególności pominięte zostały dowody, które miały istotne znaczenie dla kwestii prawidłowości przeprowadzania postępowania przygotowawczego, wywieranie presji na głównego świadka jakim był M. K. (1) oraz wadliwego sporządzenia podstawowych dokumentów postępowania przygotowawczego jakimi są protokoły przesłuchań;

b) art. 5 § 2 kpk poprzez naruszenie zasady domniemania niewinności oskarżonych oraz nierozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonych, w przypadku gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy bezsprzecznie wskazuje, że oskarżeni nie dopuścili się zarzucanych im aktem oskarżenia czynów, a w szczególności przyjęcie przez Sąd, że oskarżona A. A. (1) powoływała się na wpływy w Urzędzie Marszałkowskim w celu osiągnięcia korzyści majątkowej; Sąd I instancji w żaden sposób nie uzasadnił dlaczego dał wiarę niektórym zeznaniom M. K. (1), odmawiając wiary w tym zakresie innym jego zeznaniom oraz wyjaśnieniom oskarżonych, które korelowały z zeznaniami w/w świadka, a która to okoliczność, na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego powinna być rozstrzygana na korzyść oskarżonych;

c) art. 7 kpk, poprzez uwzględnienie i danie wiary tylko niektórym dowodom, w tym zwłaszcza niektórym zeznaniom świadka M. K. (1), zupełne pominięcie zeznań innych świadków, częściowe i wybiórcze uwzględnienie wyjaśnień oskarżonych, nawet tych korelujących z zeznaniami świadka M. K. (1) i innych świadków, co powoduje zarzut niewyjaśnienia w dostatecznym stopniu podstawy prawnej wyroku w części skazującej oskarżonych za zarzuty im przedstawione, a także brak wyjaśnienia motywów pominięcia dowodów wskazujących na brak możliwości swobodnej wypowiedzi tak świadków jak i oskarżonych;

d) art. 171 kpk, poprzez uznanie, że w szczególności oskarżeni A. A. (1) (M.) i M. M. mieli możliwość swobodnej wypowiedzi w trakcie dokonywania czynności w postępowaniu przygotowawczym i wzięcia pod uwagę w sposób bezkrytyczny treści wynikających z czynności w postępowaniu przygotowawczym;

e) art. 171 kpk, poprzez przyjęcie jako dowody i oparcie na nich wyroku, wyjaśnień oskarżonych A. A. (1) i M. M. i zeznań świadka M. K. (1) złożonych w warunkach wyłączających swobodę wypowiedzi, które w związku z tym nie mogły stanowić dowodu;

f) art. 410 kpk, poprzez pominięcie szeregu istotnych okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, które mają znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, a polegające na:

- pominięciu zeznań wielu świadków i oparcie się jedynie na niektórych zeznaniach świadka M. K. (1),
- oparcie się na niepełnych zeznaniach M. K. (1), pominięciu tych zeznań M. K. (1), które świadczyły o nieprawidłowościach w toku postępowania przygotowawczego, a polegających na działaniach funkcjonariuszy policji P. F. i A. G.,
- pominięciu okoliczności związanych z brakiem możliwości swobodnej wypowiedzi świadka M. K. (1) oraz oskarżonych,
- jedynie „częściowym” uwzględnieniu wyjaśnień oskarżonych,

- pominięciu okoliczności w jakich oskarżona A. A. (1) przekazała nawigację samochodową oskarżonemu Ł. A. (1),
- pominięciu kwestii związanych z nieprawidłowościami w przesłuchaniu oskarżonych na etapie postępowania przygotowawczego,
- pominięciu faktu, iż M. M. zakupił jedną nawigację satelitarną od M. K. (1), a druga została oskarżonemu jedynie użyczona do czasu naprawy w/w nawigacji będącej jego własnością, a której naprawą zajmował się M. K. (1),
- pominięciu relacji na płaszczyźnie M. K. (1) i M. M., niewzięciu pod uwagę ich przyjacielskich relacji, faktu sprzedaży nawigacji w 2005 r., wymiany nawigacji oraz innych, z których wynika rzeczywisty stan sprawy;

g) art. 424 § 1 pkt 1 kpk, poprzez sporządzenie uzasadnienia wyroku w sposób uniemożliwiający pełne i wszechstronne zapoznanie się z motywami rozstrzygnięcia w zakresie przyjętych podstaw faktycznych wyroku oraz oceny prawnej, a w szczególności:

- nieodniesienie się przez Sąd I instancji do wszystkich zebranych dowodów, zaniechanie wskazania powodów odstąpienia od uwzględnienia treści wyjaśnień oskarżonych z etapu postępowania sądowego, nieuzasadnienie dlaczego Sąd dał wiarę jedynie niektórym zeznaniom M. K. (1), odmawiając wiary w tym zakresie innym jego zeznaniom oraz wyjaśnieniom oskarżonych, które często korelowały z zeznaniami świadka; nieuzasadnienie dlaczego Sąd powoływał się na wyjaśnienia oskarżonych jedynie „częściowo” i dlaczego nie brał pod uwagę zeznań innych świadków;
- poprzez ograniczenie się przez Sąd I instancji jedynie do próby uzasadnienia winy oskarżonych, pomijając całkowicie wnikliwą ocenę wszelkich dowodów, szczególnie tych korzystnych dla oskarżonych, których wagi Sąd w ogóle w uzasadnieniu wyroku nie przyjmuje, a tym samym nie waży. W szczególności pominięte zostały dowody, które miały istotne znaczenie dla kwestii prawidłowości przeprowadzania postępowania przygotowawczego, wywieranie presji na głównego świadka jakim był M. K. (1) oraz wadliwego sporządzenia podstawowych dokumentów postępowania przygotowawczego jakimi są protokoły przesłuchań;

h) art. 442 § 3 kpk, poprzez pominięcie przez Sąd Rejonowy wskazań i zapatrywań prawnych sądu odwoławczego, a w szczególności nieodniesienie się w wystarczający sposób do przyczyn pominięcia znacznej części wyjaśnień oskarżonych i uwzględnienie jedynie tych, które są dla nich niekorzystne, nieuwzględnienie zeznań świadka M. K. (1) dotyczących nieprawidłowości w trakcie przesłuchań na etapie postępowania przygotowawczego, nieuwzględnienie ograniczenia swobody wypowiedzi oskarżonych w trakcie przesłuchania na etapie postępowania przygotowawczego, nieprzeprowadzenie wszechstronnej analizy materiału dowodowego, niesporządzenie uzasadnienia wyroku w sposób pozwalający na wskazanie logicznego procesu, który doprowadził Sąd do określonych wniosków w przedmiocie winy i jej zakresu;

3) rażącą niewspółmierność kar oraz środków karnych wymierzonych wobec oskarżonych i brak uzasadnienia w wystarczającym stopniu wysokości wymierzonych kar oraz zastosowanych środków karnych zgodnie z obowiązkiem wynikającym z ustawy, a ograniczenie się jedynie do ogólnych stwierdzeń, iż „orzeczone kary mieszczą się w granicach ustawowego zagrożenia, uwzględniają znaczny stopień społecznej szkodliwości i nie przekraczają znacznego stopnia winy”.

Obrońca oskarżonych A. A. (1) i M. M. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych od stawianych zarzutów, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego K. K. (1) zaskarżył wyrok w całości, zarzucając:

1) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a w szczególności:

- art. 5 § 2 kpk poprzez nieuwzględnienie na korzyść oskarżonego okoliczności niedających się rozstrzygnąć w świetle zebranego materiału dowodowego, tj.:

a) bezpodstawne uznanie (niepoparte żadnym dowodem przeprowadzonym zarówno w postępowaniu sądowym jak i postępowaniu przygotowawczym), iż K. K. (1) potwierdził własnoręcznym podpisem jako przewodniczący komisji konkursowej do przeprowadzenia naboru na wolne stanowisko urzędnicze w Urzędzie Marszałkowskim (...) w ten sposób, że wskazał iż nabór został przeprowadzony w składzie 3-osobowym, podczas gdy skład komisji nie był należycie obsadzony, oraz niewyjaśnienie powyższych kwestii w kontekście przeprowadzonych dowodów w postaci zeznań świadków, a także dowodu z dokumentów, jednoznacznie wskazujących, iż komisja była właściwie obsadzona, tym samym pominięcie wskazywanych okoliczności braku dokumentu zezwalającego na potwierdzenie obecności innego uczestnika w naborze przez przewodniczącego komisji konkursowej;

b) rozbieżności zachodzących w zeznaniach M. R. złożonych w trakcie rozprawy w dniu 24 czerwca 2010 r., która zeznała: „...ja zostałam powołana do ogólnej komisji konkursowej, nie wiem czy za Ł. A. (1)...”, a w przyjętym przez Sąd stanem faktycznym, iż M. R. nie wiedziała w ogóle, iż bierze udział w składzie komisji konkursowej podczas naboru na wolne stanowisko pracy w Urzędzie Marszałkowskim za Ł. A. (1);

- art. 7 kpk w zw. z art. 4 kpk w zw. z art. 92 kpk poprzez uwzględnienie przez Sąd I instancji tylko tych dowodów, które przemawiają na niekorzyść oskarżonego, podczas gdy organy prowadzące postępowanie karne są zobowiązane badać oraz uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonego. Takie postępowanie Sądu spowodowało w konsekwencji naruszenie zasady obiektywizmu oraz pominięcie dowodów i okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego jak i naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów a tym samym dowolne i sprzeczne z zasadami logicznego rozumowania ustalenie stanu faktycznego w niniejszej sprawie, poprzez:

a) pominięcie przez Sąd wyjaśnień K. K. (1) (potwierdzonych także w toku postępowania przez Ł. A. (1) oraz A. A. (1)), odnoszących się do okoliczności rzekomej pomocy A. M. (obecnie A.) przy ustalaniu zakresu tematów obowiązujących w trakcie rozmowy konkursowej na stanowisko inspektora do spraw międzynarodowych w Urzędzie Marszałkowskim (...) oraz uzgodnieniu wraz z Ł. A. (1) „zakresu tematów z jakich będą zadawać pytania”, w sytuacji gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na wyraźne stwierdzenie, iż K. K. (1) nigdy nie powiedział Ł. A. (1), iż pomoże A. M. wygrać konkurs (zgodnie ze złożonymi wyjaśnieniami stwierdził, iż „wygra lepszy”). Ponadto Sąd nie rozstrzygnął wątpliwości w zakresie czy oskarżony wraz z Ł. A. (1) ustalał zakres „tematów”, które zostaną zadane w trakcie rozmowy konkursowej, tym bardziej faktu, iż oskarżony nigdy nie akceptował „dania pytań” A. A. (1), pomimo iż powyższe okoliczności zostały ustalone między innymi na podstawie protokołów przesłuchań oskarżonych K. K. (1), Ł. A. (1) oraz A. A. (1) podczas przesłuchań prowadzonych przed Prokuratorem oraz Sądem w tym protokole konfrontacji K. K. (1) oraz Ł. A. (1) z dnia 28 maja 2009 r. oraz protokołu konfrontacji K. K. (1) i A. A. (1) z dnia 15 czerwca 2009 r.

b) pominięcie przez Sąd wyjaśnień K. K. (1) odnoszących się do kwestii składu komisji konkursowej powołanej na podstawie zarządzenie Marszałka Województwa (...) nr 35/08 z dnia 2 września 2008 r. oraz dowodu z zeznań świadków przesłuchiwanym na okoliczność składu powołanej komisji oraz w/w dokumencie, które jednoznacznie wykazują, iż zgodnie z § 2 pkt 1 na prawach członka bierze udział w komisji również dyrektor lub zastępca dyrektora tego departamentu Urzędu Marszałkowskiego, w którym jest wolne stanowisko urzędnicze oraz § 3 komisja przeprowadza postępowanie kwalifikacyjne polegające na: 1) zbadaniu czy zgłoszenia kandydatów spełniają warunki formalne, 2) ustaleniu listy kandydatów, 3) upowszechnieniu listy kandydatów w (...), 4) sporządzeniu protokołu z naboru, a co za tym idzie bezzasadne przyjęcie przez Sąd, iż:

- świadek M. R. nie miała wiedzy o przeprowadzonym w jej departamencie konkursie gdzie sprawowała faktyczną funkcję Dyrektora Departamentu, (obowiązki związane z tą funkcją M. R. rozpoczęła pełnić jak sama przyznaje w protokole przesłuchania z dnia 24 czerwca 2010 r. „...od dnia 28 listopada 2008 r...” – toteż siłą rzeczy nie mogła brać udziału w rozmowach kwalifikacyjnych, które odbyły się 20 listopada 2008 r. Udział w pracach komisji

zgodnie z decyzją Marszałka Województwa Z. C. (1), M. R. objęła od momentu odsunięcia od prac komisji Ł. A. (1) – przed drugim etapem rozmowy kwalifikacyjnej, który jednak nie nastąpił), w którym przeprowadzano nabór, jednak była obowiązana do posiadania pełnej wiedzy w przedmiocie jego stanu osobowego, zwolnionych czy też przyjętych do pracy pracownikach oraz o przeprowadzanych konkursach w podległym jej departamencie. Wobec tego nie ma mowy o tym, iż świadek nie miała wiedzy o fakcie zasiadania w tej komisji;

- poświadczono niezgodnie z prawdą, w protokole naboru z dnia 20 listopada 2008 r., iż komisja nie przeprowadziła rozmów kwalifikacyjnych z kandydatkami, gdzie faktycznie konkurs odbył się, w składzie zgodnym z Zarządzeniem nr 35/08, a kandydatki, które się stawiły – A. O. oraz A. A. (1) otrzymały równą ilość punktów;

c) błędną interpretację przepisów – Zarządzenia Marszałka Województwa (...) nr 35/08 z dnia 2 września 2008 r. poprzez uznanie, iż „...aby można było mówić o Komisji to musiała działać w składzie 3-osobowym...”, bowiem każdy członek komisji był powoływany w celu wykonywania konkretnych czynności związanych z przeprowadzeniem naboru, czego konsekwencją jest jego podpis znajdujący się w protokole jako potwierdzenie wykonania czynności w związku z w/w Zarządzeniem. Wobec powyższego nie ma mowy, aby K. K. (1), jako przewodniczący komisji poświadczyl w protokole nieprawdę potwierdzając swoim podpisem obecność innego jej członka – na okoliczność, którą wielokrotnie wskazywał w składanych wyjaśnieniach (brak jest bowiem dokumentu zezwalającego przewodniczącemu na potwierdzenie swoim podpisem obecności przy pracach innego członka);

d) deprecjonowanie zeznań świadka Z. C. (1) – ówczesnego Marszałka Województwa (...), który w trakcie rozprawy głównej w dniu 24 czerwca 2010 r. (zeznania podtrzymane w toku postępowania toczącego się do sygn. akt II K 648/13) zeznał, iż: „...również zdaniem prawników jest tak, że ten przedmiotowy konkurs w ogóle nie musiałby się odbyć gdybyśmy chcieli awansować na to stanowisko A. M...”, taka ewentualność była możliwa, ponieważ w tym czasie obowiązywała już nowa ustawa o pracownikach samorządowych z dnia 21 listopada 2008 r. Dz.U. Nr 223, poz. 1458, gdzie zgodnie z art. 20 teje ustawy istniała możliwość awansowania pracownika bez przeprowadzenia konkursu oraz w tym samym protokole (jako autor przedmiotowego Zarządzenia nr 35/08) zeznał, że „...podczas konkursów ja wzywam do siebie w celu wyjaśnienia różnych zagadnień, różnych członków komisji. Ja nie widziałem żadnych przeszkód, aby rozmowa kwalifikacyjna w czasie konkursu odbywała się z udziałem np. dwóch członków z jej 3-osobowego składu...” oraz co istotne „...protokół powinni podpisać wszyscy członkowie komisji, którzy brali udział w jakimkolwiek etapie konkursu...”;

e) uznaniu w całości za wiarygodne zeznania świadka M. K. (1) i oparcie na nich treści wydanego orzeczenia – Sąd I instancji całkowicie pomimo powyższego pomija milczeniem w treści uzasadnienia zeznania tego świadka dotyczące sposobu przeprowadzenia przesłuchania przez funkcjonariuszy KWP w R.: P. F. i A. G., złożone podczas rozprawy głównej w dniu 22 listopada 2010 r. oraz protokołu przesłuchania z dnia 9 maja 2011 r., przeprowadzonego przez Prokuraturę Rejonową w Dębicy (zeznania te potwierdzone zostały przez tegoż świadka w toku postępowania w sprawie dotyczącej sygn. akt II K 648/13) polegające na zastraszaniu świadka, wywieraniu presji i wpływaniu na jego swobodę wypowiedzi, co jednoznacznie prowadzi do konkluzji, iż wyjaśnienia oskarżonych Ł. A. (1) i A. A. (1) dotyczące wywierania na nich presji i wpływaniu na ich swobodną wypowiedź oraz prowadzeniu przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym w ten sposób oraz do czasu uzyskania wyjaśnień obciążających K. K. (1) (zeznania P. F. złożone w toku postępowania II K 529/09), należy uznać za prawdziwe z uwagi na fakt, iż pozostają one w pełnej korelacji z wyjaśnieniami oskarżonych;

- art. 366 § 1 kpk przez brak dążenia Sądu do wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy;
- art. 410 kpk poprzez wydanie wyroku w sprawie na podstawie wybiórczo potraktowanego materiału dowodowego, pomimo iż wyrok musi być wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, a więc zarówno tych, które tezę oskarżenia potwierdzają jak i tych, które ją podważają, a tym samym pominięcie (przemawiających na korzyść) wyjaśnień oskarżonego, a także oskarżonych Ł. A. (1) i A. A. (1) oraz świadków przesłuchanych w toku postępowania, obalających tezę oskarżenia i zaskarżonego wyroku;

- art. 424 § 1 pkt 1 kpk poprzez brak wskazania w uzasadnieniu, jakie fakty Sąd uznał za udowodnione lub za nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlatego nie uznał dowodów przeciwnych, w tym brak odniesienia się Sądu I instancji do zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci sprzecznych ze sobą zeznań świadków M. K. (1), P. F. i A. G. oraz oskarżonych Ł. A. (1) i A. A. (1) w kontekście wymuszania wyjaśnień i zeznań, które miały istotny wpływ na uznanie winy K. K. (1), a także wyjaśnień K. K. (1), Ł. A. (1) oraz A. A. (1), w kontekście pozostałych zarzutów oskarżenia, których nie potwierdza materiał dowodowy zgromadzony w sprawie;
- art. 442 § 3 kpk poprzez nieuwzględnienie wskazań i zapatrywań Sądu Okręgowego w Rzeszowie, w wyroku z dnia 7 czerwca 2013 r. w sprawie dotyczącej sygn. akt II Ka 523/12 uchylającego wyrok Sądu Rejonowego w Rzeszowie, z dnia 22 listopada 2011 r., w sprawie dotyczącej sygn. akt II K 529/09, który uznał, iż istotne w kontekście zarzutów stawianych K. K. (1) jest rozważenie kwestii wiedzy oskarżonego K. K. (1), iż Ł. A. (1) winien wyłączyć się od prac w komisji w związku z relacjami jakie łączyły go z A. M. (obecnie A.), a konkretnie czy nadużył swoich uprawnień nie wyłączając Ł. A. (1) od prac komisji. Brak uwzględnienia wyjaśnień oskarżonego, który wielokrotnie w toku postępowania sądowego wskazywał (tak samo oskarżony B. K.), że nie miał żadnej wiedzy w przedmiocie bliskich relacji Ł. A. (1) z A. M. (obecnie A.), przy braku innych dowodów potwierdzających, iż oskarżony taką wiedzę posiadał, stanowi ewidentne naruszenie w/w wskazanego przepisu.

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, które miały wpływ na jego treść, a polegające na bezzasadnym przyjęciu, iż oskarżony w okresie od 3 października 2008 r. do 16 lutego 2009 r. w R., będąc funkcjonariuszem publicznym, pełniąc obowiązki Dyrektora Urzędu Marszałkowskiego (...) w R. oraz przewodniczącym Komisji do przeprowadzania naboru na wolne stanowiska urzędnicze w Urzędzie Marszałkowskim (...) w R., powołanej Zarządzeniem nr 35/05 Marszałka Województwa (...) z dnia 2 września 2008 r., działając w warunkach czynu ciągłego z góry powziętym zamiarem, nie dopełnił ciężących na nim obowiązków w ten sposób, iż działając w celu osiągnięcia korzyści osobistej i majątkowej przez A. M., w postaci uzyskania wyższego uposażenia oraz zatrudnienia na stanowisku inspektora ds. międzynarodowych w Gabinetcie Marszałka, udostępnił A. M. przed rozmową kwalifikacyjną zagadnienia dotyczące ustaw o samorządzie terytorialnym oraz z protokołu dyplomatycznego, w stopniu znacznie zawężonym w stosunku do ogólnie dostępnej informacji o zakresie materiałów obowiązujących w toku rozmowy kwalifikacyjnej, a następnie celem umożliwienia A. M. pozytywnego przejścia przez etap pierwszy naboru podczas komisji konkursowej w dniu 20 listopada 2008 r., zadał jej pytania z zakresu wcześniej udostępnionego tej kandydatce na stanowisko inspektora oraz działając wspólnie i w porozumieniu z Ł. A. (1), przed etapem II konkursu do dnia nie później niż 6 stycznia 2009 r. udostępnił A. M. pytania konkursowe, opracowane przez Ł. A. (1), a przez niego zaakceptowane, a nadto w nieustalonym czasie nie wcześniej niż 5 listopada 2008 r. i nie później niż 16 lutego 2009 r. przekraczając swoje uprawnienia, działając wspólnie i w porozumieniu z B. K., będąc osobą uprawnioną do wystawienia dokumentów wytworzonych w toku naboru na wolne stanowisko inspektora ds. międzynarodowych poświadczyl nieprawdę w dokumentach dotyczących naboru na wolne stanowisko pracy inspektora ds. współpracy międzynarodowych w Gabinetcie Marszałka, ogłoszonych w Biuletynie Informacji Publicznej, w tym na liście kandydatów spełniających wymogi formalne na wolne stanowisko inspektora ds. międzynarodowych oraz w informacji o wynikach rozmów kwalifikacyjnych na wolne stanowisko pracy, potwierdzając własnym podpisem jako przewodniczący komisji, udział w pracach komisji B. K., podczas gdy w/w nie brał udziału w rozmowach kwalifikacyjnych kandydatów na wolne stanowisko pracy inspektora do spraw międzynarodowych w Gabinetcie Marszałka oraz w pracach tej komisji, a nadto w protokole naboru na wolne stanowisko pracy inspektora do spraw współpracy międzynarodowej w Gabinetcie Marszałka Urzędu Marszałkowskiego (...) w R. potwierdzając, jako przewodniczący komisji do przeprowadzania naboru na wolne stanowiska urzędnicze w Urzędzie Marszałkowskim (...), przebieg naboru, w ten sposób, że wskazał, iż nabór został przeprowadzony przez komisję w składzie 3-osobowym, podczas gdy skład komisji nie był należycie obsadzony, zaś nabór odbył się z naruszeniem Zarządzenia nr 35/08 Marszałka Województwa, a następnie przedłożył wymieniony protokół Z. C. (2) – Marszałkowi Województwa do akceptacji, skutkiem czego zawarto z A. M. wskazaną w w/w protokole jako osobą, która uzyskała najwyższą liczbę punktów, z dniem 16 lutego 2009 r. umowę o pracę na stanowisku inspektora z uposażeniem w kwocie 3.300 zł, czym

działał na szkodę interesu społecznego oraz prywatnego A. O., tj. o czyn z art. 231 § 2 kk w zw. z art. 271 § 3 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Obrońca oskarżonego K. K. (1) wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie tego oskarżonego od zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Oskarżony B. K. zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego w całości, zarzucając:

1) obrazę przepisów postępowania karnego, która miała wpływ na treść zapadłego orzeczenia, polegającą na pominięciu przy rozpatrywaniu zebranego materiału dowodowego jego wyjaśnień, składanych w postępowaniu przygotowawczym oraz na rozprawach, w zakresie dotyczącym przyczyny i okoliczności niebrania przez niego udziału w rozmowach kwalifikacyjnych w dniu 20 listopada 2008 r.

2) błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść zapadłego orzeczenia, polegający na przyjęciu, że treść protokołu przeprowadzonego naboru na wolne stanowisko pracy inspektora na stanowisku pracy w sprawach współpracy międzynarodowej w Gabinetie Marszałka (język niemiecki) Urzędu Marszałkowskiego (...) w R. oraz dokumenty ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej (...) w związku z tym naborem zawierają nieprawdę oraz że działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i osobistej przez A. A. (1) związanej z wyższym stanowiskiem i wyższym uposażeniem i tym samym na szkodę interesu publicznego i interesu A. O..

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie go od stawianych zarzutów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego B. K. jest zasadna, o ile skutkuje uchyleniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy w tej części do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu. Pozostałe apelacje nie są zasadne i nie zasługują na uwzględnienie.

Na wstępie należy zauważyć, że przedmiotem kontroli instancyjnej Sądu Okręgowego były przede wszystkim poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne i to przede wszystkim przez pryzmat naruszenia prawa procesowego, mogącego mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, w szczególności art. 2 § 2 kpk, art. 4 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk i art. 424 kpk, rzutujące na proces subsumcji.

Kontrolą instancyjną objęta jest analiza toku rozumowania Sądu I instancji, który doprowadził go do przekonania o winie bądź niewinności każdego z oskarżonych. Sąd odwoławczy co do zasady ogranicza swoją działalność do weryfikacji racjonalności rozumowania sądu orzekającego, przedstawionego w zaskarżonym wyroku, nie wyłączając przeprowadzonego procesu subsumcji, który jest kwestionowany.

Analiza uzasadnienia zaskarżonego rozstrzygnięcia, które odpowiada wymogom formalnym i umożliwia pełną kontrolę odwoławczą, pozwala na stwierdzenie, że Sąd Rejonowy dokonał generalnie prawidłowej oceny całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, która pozwoliła na poczynienie jednoznacznych i prawidłowych ustaleń faktycznych, mających zapewnić pełną realizację zasady prawdy materialnej określonej w art. 2 § 2 kpk, a zmierzającej do wykrycia sprawcy przestępstwa i pociągnięcia do odpowiedzialności karnej, ale także aby osoba niewinna nie poniosła tej odpowiedzialności. Oczywiście, aby do tego doszło musi być również właściwie przeprowadzony proces subsumcji, poprzez ocenę zachowania sprawcy, w celu ustalenia czy każdy z oskarżonych wyczerpuje znamiona czynów zarzucanych aktem oskarżenia.

Sąd I instancji sprostał powyższym wymogom.

Jeżeli chodzi o podnoszony w apelacjach zarzut naruszenia przepisu art. 5 § 2 kpk, to przede wszystkim wskazać należy, że skuteczne posłużenie się tym zarzutem może przynieść skarżącemu oczekiwany efekt jedynie wówczas, gdy

zostanie wykazane, że orzekający w sprawie Sąd rzeczywiście miał wątpliwości o takim charakterze i rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. Dla zasadności tego zarzutu nie wystarczy zaś zaprezentowanie przez stronę własnych wątpliwości co do stanu dowodów. Dodać także należy, że przepis art. 5 § 2 kpk wprost odnosi się do istnienia wątpliwości przy ustalaniu stanu faktycznego po stronie Sądu orzekającego. O naruszeniu tego przepisu można zatem mówić wówczas, gdy Sąd ustalając, że zachodzą niedające się usunąć wątpliwości, rozstrzygnie je na niekorzyść skazanego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 6 maja 2014 r., sygn. V KK 358/13, Prok.i Pr.-wkl. 2014/9/5). Ustalenia dokonane przez Sąd Rejonowy żadnych wątpliwości nie ujawniły, a tym bardziej nie pozostawiły takich, które nie zostałyby wyjaśnione.

Sąd I instancji w całości zrealizował wytyczne Sądu Okręgowego zawarte w poprzednio wydanym w tej sprawie wyroku. Sąd Rejonowy nie dopuścił się obrazy art. 410 kpk i art. 7 kpk. Sąd Okręgowy w pełni podziela dokonane na tej podstawie ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego, stąd aktualnie nie zachodzi potrzeba ich ponownego przytaczania. W tym zakresie skarżący nie przedstawili żadnych wiarygodnych dowodów, które mogłyby prowadzić do podważania ustaleń faktycznych Sądu Rejonowego. Sąd Najwyższy wielokrotnie podkreślał, że dzieląc ocenę dowodów w zaskarżonym wyroku, sąd odwoławczy nie ma obowiązku powtarzać rozważań zawartych w tej mierze w uzasadnieniu tego wyroku (por. wyroki Sądu Najwyższego: dnia 21 września 2000 r., sygn. IV KKN 31/60, z dnia 7 lipca 2003 r., III KK 108/02, z dnia 12.02.2003 r., II KK 91/02).

Powyższy sposób postępowania Sądu Rejonowego sprawia – co jeszcze raz należy podkreślić – że nie ma podstaw do zarzucania błędu w rozumowaniu Sądu I instancji, zwłaszcza wobec prawidłowej oceny dowodów. Wszyscy apelujący, kwestionując poprawność tej oceny, domagają się, aby z tej oceny wyciągnąć odmienne wnioski niż uczynił to Sąd Rejonowy, do czego brak jest podstaw.

Obrońcy oskarżonych A. A. (1), Ł. A. (2), M. M., K. K. (1) formułują w apelacjach w istocie tożsamy zarzut naruszenia art. 171 § 7 kpk poprzez wadliwe przyjęcie wyjaśnień oskarżonych i zeznań świadka M. K. (1) złożonych w warunkach wyłączających swobodę wypowiedzi, a przez to niemogących stanowić dowodu w sprawie.

Zgodnie z treścią art. 171 § 1 kpk osobie przesłuchiwanej należy umożliwić swobodne wypowiedzenie się w granicach określonych celem danej czynności, a następnie można zadawać pytania zmierzające do uzupełnienia wyjaśnienia lub kontroli wypowiedzi. Niedopuszczalne przy tym jest wpływanie na wypowiedzi osoby przesłuchiwanej za pomocą przymusu lub groźby bezprawnej (§5 pkt 1 art. 171), bowiem wyjaśnienia, zeznania oraz oświadczenia złożone w warunkach wyłączających swobodę wypowiedzi lub uzyskane wbrew zakazom wymienionym w § 5 nie mogą stanowić dowodu (§ 7 art. 171). Stwierdzenie, iż dowody uzyskano w warunkach braku swobody wypowiedzi lub z naruszeniem zakazów z § 5 art. 171 kpk, oznacza, że gdyby dowody te były zgodne z prawdą, to nie mogą stanowić dowodu, ani stać się podstawą ustaleń faktycznych (por. wyrok SN z 1 grudnia 1980 r., II KR 323/80, OSNPG 6/1981, poz. 73).

W realiach rozpatrywanej sprawy Sąd Rejonowy powyższym kwestiom poświęcił należytą uwagę, badając wyjaśnienia oskarżonych składane w postępowaniu przygotowawczym oraz zeznania świadka M. K., jak też pozostałych świadków, w zakresie ich wewnętrznej treści oraz relacji z pozostałym materiałem dowodowym. Nie wystąpiło w tych dowodach nic co mogłoby podważać prawidłowość ich procesowego pozyskania, a następnie wykorzystania jako podstawy ustaleń faktycznych.

W pierwszej fazie postępowania przygotowawczego oskarżona A. A. (1) przyznała się częściowo do zarzutu (k. 12). Odnosnie K. K. (1) na k. 97 wyjaśniła jednoznacznie, że „rolą K. K. (1) było umożliwienie wygrania mi konkursu”. W wyjaśnieniach konstruuje swoją linię obrony, opatrując je własną interpretacją wskazywanych w wyjaśnieniach okoliczności. Treść wyjaśnień nie jest zatem zapisem okoliczności, które miałyby być nakierowane na zaszkodzenie oskarżonej, ale odzwierciedla stan rzeczy komunikowany przesłuchującemu przez oskarżoną. Wyjaśnienia te w sposób obiektywny, gdyż wynikający ze spontaniczności reakcji, weryfikowane są w dowodach z podsłuchu rozmów telefonicznych oskarżonej. Zawarte tam wypowiedzi oskarżonej A. A. (1) wprost opisują powzięty model przestępczego działania w formie przyjęcia korzyści majątkowej w postaci nawigacji satelitarnej jako rewanżu za załatwienie pracy zanie świadka M. K. (1). Zwracają w nich uwagę wypowiedzi o przyjęciu sposobu postępowania z policją, gdy oskarżona

zaczyna podejrzewać stosowanie podsłuchu i zainteresowanie nią policji. Wynika z nich, że oskarżona A. A. (1) nie jest osobą bezradną wobec działań policji i potrafi dbać o własne interesy procesowe. Wypowiedzi A. A. (1) adekwatne są do jej wyższego wykształcenia i wyrobienia społecznego, przez co wykazują, że w trakcie składania wyjaśnień w pełni zdawała sobie sprawę z sytuacji procesowej w jakiej się znajduje oraz znaczenia treści i konsekwencji składanych wyjaśnień dla siebie i pozostałych oskarżonych.

W kontekście dowodów z zarejestrowanych wypowiedzi oskarżonej A. A. (1) w rozmowach telefonicznych, jej wyjaśnienia z pierwszej fazy postępowania, mają także i to znaczenie dowodowe w sprawie, że są obiektywnym odnośnikiem dla weryfikacji wiarygodności dowodów, które stanowiły podstawę ustaleń faktycznych Sądu I instancji. Dotyczy to wprost oskarżonego Ł. A. (1), który podobnie jak oskarżona A. A. (1), w pierwszej fazie postępowania przygotowawczego przyznał się w całości do czynów i przedstawił pełny opis podejmowanych z oskarżoną A. A. (1) i oskarżonym K. K. (1) przestępczych działań. Oskarżony ma wykształcenie prawnicze, zajmował stanowisko kierownicze w administracji samorządowej, a zatem w trakcie czynności procesowych z uwagi na wykształcenie i doświadczenie życiowe nie był osobą nieporadną, co już chociażby z tego powodu nakazywało odrzucić Sądowi I instancji prezentowaną w dalszej fazie postępowania linię obrony oskarżonego Ł. A. (1), utrzymującą że wyjaśnienia przyznające popełnienie zarzucanych czynów składał w warunkach wyłączających swobodę wypowiedzi.

W świetle powyższych wywodów nie są fikcją zeznania świadka M. K. (1) i J. K. (2), z których niezbitnie wynika, że M. K. (1) korumpował oskarżonych A. A. (1) i Ł. A. (1) w celu załatwienia pracy dla żony. Zawierają precyzyjny opis okoliczności poznania oskarżonej A. A. (1), roli jaką odegrał w tym oskarżony M. M.. W dokonaniu takiej oceny w tym aspekcie wyjaśnień A. A. (1) znów odwołać należy się do zapisów jej rozmów telefonicznych, które korespondują z tym co zeznał świadek M. K. (1).

W powyższych okolicznościach weryfikacja materiału dowodowego doprowadziła Sąd Rejonowy do trafnego przekonania o wiarygodności wyjaśnień składanych w pierwszym etapie postępowania przez oskarżonych A. A. (1) i Ł. A. (1). Treść tych wyjaśnień upoważniała do poczynienia na ich podstawie ustaleń o sprawstwie i winie oskarżonego M. M. i K. K. (1) w zakresie popełnienia przypisanego każdemu z nich czynu. Równie prawidłowo Sąd Rejonowy przyjął, że Zarządzenie nr 35/08 było dokumentem obowiązującym przez cały czas konkursu i tylko na podstawie postanowień w nim zawartych powstawały skutki prawne w postaci wygrania konkursu i objęcia stanowiska, którego konkurs dotyczył. W tym zawierało się znaczenie prawne dokumentu, czego oskarżony K. K. (1) miał świadomość, a poświadczenie go finalnie podpisami wszystkich członków decydowało o ważności wyników konkursu. W tym kontekście podnoszony w apelacji obrońcy tego oskarżonego zarzut, że do awansowania A. A. (1) nie był potrzebny konkurs, gdyż mogła być awansowana bez niego, nie ma znaczenia w okolicznościach sprawy, skoro zarządzono konkurs, a jego reguł, wymaganych od wszystkich kandydatów, nie odwołano w czasie jego trwania. Materiał dowodowy wykazał, że pomiędzy oskarżonym K. K. (1), a oskarżoną A. A. (1) i oskarżonym Ł. A. (1) w związku z konkursem wystąpiła także relacja towarzyska (kolacja urządzona przez A. A. (1)). Trudno zatem przyjmować – jak chce w apelacji obrońca – że oskarżony K. K. (1) nie wiedział o związku (...) z Ł. A. (1). Tym samym jego powinnością było dopilnowanie, aby oskarżony Ł. A. (1) nie był członkiem komisji konkursowej. Okoliczność ta pośrednio potwierdza, że był zainteresowany wygranym konkursem przez A. A. (1) w podobnym stopniu jak oskarżony Ł. A. (1).

Na tle powyższych rozważań zarzuty apelacji obrońców oskarżonych A. A. (1), Ł. A. (2), M. M., K. K. (1), w których przedstawiane są wywody na temat wadliwości ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd Rejonowy, należy traktować jako polemiczną interpretację autora każdej apelacji ustaleń dowodowych, opartą o subiektywną i wybiórczą analizę dowodów, podyktowaną chęcią uniknięcia bądź umniejszenia odpowiedzialności karnej, wynikającej z popełnionych przestępstw.

Weryfikując wyjaśnienia oskarżonego B. K. i dochodząc do przekonania o jego winie, Sąd I instancji powołał się na wyjaśnienia oskarżonych K. K. (1) (k. 641-648) i Ł. A. (1) (k. 25-26, 3-67, 123-124, 130). Na tej podstawie wywiódł, że „w rzeczywistości jednak weryfikacji wymagań formalnych dokonywał wyłącznie B. K., przy czym nie brał on udziału w rozmowie kwalifikacyjnej przeprowadzonej w dniu 20 listopada 2008 r. z kandydatkami przez K. K. (1) i Ł. A. (1)”.

W powołanych dowodach Sąd Rejonowy nie wskazał natomiast okoliczności, które doprowadziły go do przypisania oskarżonemu znamion czynu w postaci działania wspólnie i w porozumieniu z K. K. (1), w warunkach czynu ciągłego, z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i osobistej przez A. M. (A.). Powołane przez Sąd Rejonowy na okoliczność tych znamion wyjaśnienia oskarżonych K. K. (1) i Ł. A. (1) w istocie nie opisują w sposób wyczerpujący zachowania oskarżonego B. K.. Ocena dowodów dotyczących tego oskarżonego dokonana przez Sąd Rejonowy jest na tyle pobieżna, że w odniesieniu do tego oskarżonego wyrok wymyka się kontroli Sądu Okręgowego. W związku z tym w postępowaniu odwoławczym nie jest możliwe odniesienie się do zarzutów apelacji oskarżonego B. K.. Z tej przyczyny wyrok w stosunku do oskarżonego B. K. należało uchylić jako przedwczesny i w tej części sprawę przekazać Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Rzecz Sądu Rejonowego w ponownym postępowaniu w odniesieniu do oskarżonego B. K. będzie przeprowadzenie wyczerpującego postępowania dowodowego dla potwierdzenia lub zaprzeczenia wystąpienia w jego zachowaniu znamion zarzucanego mu czynu. W szczególności zwrócić należy uwagę na okoliczności dowodowe pozwalające ocenić, czy istotnie wystąpiło działanie „wspólnie i w porozumieniu”. Uchwycić należy, kiedy ewentualnie wystąpiło powzięcie zamiaru „z góry” i ukierunkowanego na osiągnięcie korzyści majątkowej i osobistej przez inną osobę. W razie konieczności należało będzie sporządzić uzasadnienie analizujące wszystkie dowody w sposób kompleksowy i we wzajemnym powiązaniu.

Na podstawie prawidłowo dokonanych ustaleń faktycznych przez Sąd Rejonowy oraz prawidłowo dokonanej oceny materiału dowodowego przyjąć należy, że kwalifikacja czynów przypisanych w wyroku oskarżonym A. A. (1), Ł. A. (2), M. M., K. K. (1) w wyroku jest prawidłowa.

W zakresie reakcji karnej w stosunku do ww. oskarżonych stwierdzić należy, że przeprowadzając ocenę materiału dowodowego Sąd Rejonowy uwzględnił okoliczności podmiotowe i przedmiotowe czynów każdego z oskarżonych. W pisemnych motywach zaskarżonego wyroku stanowisko w tym względzie przekonująco uzasadnił, wskazując na okoliczności przemawiające zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonych. Stąd też wymierzonej oskarżonej A. A. (1) kary łącznej dwóch lat pozbawienia wolności i kary łącznej grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych, oskarżonemu Ł. A. (2) kary łącznej dwóch lat pozbawienia wolności i kary łącznej grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych, oskarżonemu M. M. kary dziesięciu miesięcy pozbawienia wolności i kary grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych, oskarżonemu K. K. (1) kary jednego roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności i kary grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych, nie można uznać za rażąco niewspółmierne do popełnionych przestępstw. Wymiar każdej kary znajduje odzwierciedlenie w dyspozycji art. 53 kk.

W ocenie Sądu Okręgowego wymierzone kary jednostkowe, jak i kary łączne w stosunku do każdego z oskarżonych odpowiadają kryminalnej zawartości ich czynów oraz ich społecznej szkodliwości, a także celom zapobiegawczym i wychowawczym kary, które mają osiągnąć w stosunku do oskarżonych i ich środowiska społecznego. Trafnie określając rodzaj i wysokość kar, Sąd I instancji miał na uwadze wysoki stopień szkodliwości czynów w postaci naruszenia społecznie akceptowanych zasad uczciwości w czynnościach zawodowych. Prawidłowo Sąd Rejonowy przy wymiarze kar uwzględnił bezpośredni zamiar każdego z oskarżonych i konsekwencję w przestępczym działaniu. W sytuacji, gdy oskarżeni mieli możliwość utrzymywania siebie bez wchodzenia na drogę popełniania przestępstw, a jednak zdecydowali, aby popełniać przestępstwa o wysokim ładunku społecznej szkodliwości, prewencja o charakterze indywidualnym musi ustąpić przed prewencją o charakterze ogólnym. Tylko w ten sposób odbiór społeczny kary może być uznany jako orzeczenie kary sprawiedliwej, w której dolegliwość finansowa, jaką jest grzywna, ma istotny prewencyjny charakter.

Pamiętać należy, że wymierzone wobec każdego z oskarżonych kary, to kary z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności. Kształtując karę w ten sposób, Sąd I instancji dał wyraz przekonaniu, że oskarżeni wyciągną wnioski z dotychczasowego niewłaściwego postępowania i nie popełnią ponownie przestępstwa. Rezygnacja z bezwzględnie wykonania najsurowszego rodzaju kary, którym jest kara pozbawienia wolności musiała znaleźć

odzwierciedlenie w wysokości nałożonej grzywny, tak aby dolegliwość związana z wymiarem kary nie była tylko dla oskarżonych, ale przede wszystkim w odczuciu społecznym, dolegliwością realną, która zawsze musi wynikać z kary, będącej oczywistą konsekwencją popełnionego przestępstwa, a jednocześnie taką, która nie niweczy możliwości wywiązania się oskarżonych z nałożonych treścią wyroku zobowiązań finansowych.

Z uwagi na rodzaj i charakter popełnionych czynów za właściwe należy uznać orzeczenia środków karnych w oparciu o art. 41 § 1 kk, nawiązek na podstawie art. 46 § 2 kk, a także przepadku na mocy art. 44 kk.

Z podanych wyżej powodów brak jest podstaw do ingerowania w prawidłowo ukształtowaną przez Sąd Rejonowy karę w stosunku do każdego z oskarżonych.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku na podstawie art. 437 § 1 i 2 kpk, 444 kpk, 449 kpk, 456 kpk.

SSO Grażyna Artymiak SSO Mariusz Sztore SSO Tomasz Wojciechowski